

стось прорекль въ Мат. 10; 16-39 ся сбжд-нува въ всички-тѣ вѣкове.

Лутеръ не нападижль церковно-то управленіе, или нѣкаквы церковны обряды или обычаи. Той само проповѣдвалъ ученіе-то за спасеніе-то, както апостоль Павелъ былъ го проповѣдвалъ; но проповѣдваніе-то му по-срѣщнжло силно съпротивленіе. Калугери-тѣ изсыпвали отъ амвоны-тѣ си порицанія вързъ порицанія върху личность-тж на Лутера.

Ново-то ученіе, обаче, постоянно ся рас-пространявало. То намѣрило най-много по-слѣдователи въ простолюдіе-то, но имало мнозина и отъ по-высокы-тѣ слоеве, отъ учены-тѣ и благородны-тѣ, които го пригжр-нжли. Саксонскый Електоръ былъ благо-пріятенъ на това ученіе. Единъ храбръ ры-царь, Улрихъ Вонъ Хуттонъ, го приель, и подиръ нѣколко години далъ прибѣжище на мнозина реформаторы въ кулж-тж си. Той спечелилъ съ писанія-та си и име-то "Демо-стенъ на Реформаціж-тж." Филиппъ Хессен-скый былъ другъ князь, който станжль до-блестенъ помощникъ на истинж-тж. Фран-цискъ Сикингенскый, единъ благороденъ ры-царь когото мнозина намирали за досто-инъ да носи императорскж-тж коронж, тоже трѣгнжль по стжпкы-тѣ на Лутера.